

disse beløb procentvis stiger lige så meget i forhold til de i 1950 fastsatte beløb, som den samlede invalidepension er steget siden 1950. Denne forhøjelse får også virkning for bistands- og plejeydelserne, og disse ydelsers størrelse angives direkte i loven.

Bistandsstillæg til invalidepension skal ikke blot kunne ydes invalidepensionister, som på grund af invaliditet til stadighed har brug for *personlig* bistand af andre, men også pensionister, som på grund af invaliditeten stadig har brug for væsentlig bistand til nødvendig *pasning af husholdningen*.

Endvidere har kommissionen stillet forslag om bortfald af værdighedsbetingelserne for adgangen til *invalidepension*. Kommissionen har ikke taget stilling til spørgsmålet om opretholdelse af disse betingelser for adgangen til *folkepension*.

Vedrørende disse ændringer henvises til bemærkningerne til de enkelte paragraffer i forslaget.

For så vidt angår forbindelsen mellem medlemskab af sygeforsikringen og retten til folkepension, kan det nævnes, at en række love i tiden fra 1949 og fremefter ekstraordinært gav adgang til aldersrente eller folkepension for personer, der ikke havde sygeforsikret sig.

Loven af 2. oktober 1956, der indførte et mindstebeløb for folkepensionen, gjorde ikke retten til mindstebeløbet betinget af, at modtageren var sygeforsikret. Samtidig blev der i loven indsat en bestemmelse, hvorefter socialministeren under særlige forhold kunne tillægge en person indtægtsbestemt folkepension, uanset at den pågældende ikke opfyldte sygeforsikringsbetingelsen.

I den ovennævnte betænkning fra sygeforsikringskommissionen omtales det (side 59), at det folketingsudvalg, der i folketingssamlingen 1955-56 behandlede forslaget om ændringer i folkeforsikringsloven, var inde på tanken om at afskaffe sygeforsikringsbetingelsen for adgang til alderspension, men veg tilbage for at tage stilling hertil ud fra sygeforsikringsmæssige hensyn.

På et givet tidspunkt henstillede sygekasserne, at betingelsen blev opretholdt, indtil sygeforsikringsproblemerne havde fundet nærmere afklaring gennem drøftelserne i sygeforsikringskommissionen.

Det fremgår imidlertid af sygeforsikringskommissionens betænkning (side 65), at der i kommissionen har været enighed om, at sammenknytningen mellem sygeforsikringen og den indtægtsbestemte folkepension ikke kan tillægges en sådan sygeforsikringsmæssig betydning, at man fortsat bør gøre adgangen til folkepension betinget af medlemskab af den offentlige sygeforsikring, hvorfor folkeforsikringslovens regler herom foreslås ophævet.

Som følge af den stedfundne udvikling, der kort

er omtalt foran, finder regeringen det ikke længere påkrævet at opretholde sygeforsikringsbetingelsen for adgangen til indtægtsbestemt folkepension. Derimod foreslås det — således som det nærmere er omtalt i bemærkningerne til forslaget § 1 — at adgangen til invalide- og folkepension gøres betinget af mindst ét års ophold her i landet forud for begæringen om pension.

Da der i lovforslaget ikke er optaget nogen bestemmelse svarende til den gældende lovs § 1 om sammenknytningen mellem sygeforsikringen og adgangen til invalide- og folkepension, og da der heller ikke i lovforslaget er optaget bestemmelser om sygeforsikring eller om helbredelsesforanstaltninger, omhandler forslaget alene invalide- og folkepension, visse ydelser til invaliderede ikke-pensionister og forskellige til lovens gennemførelse nødvendige regler om den organisatoriske opbygning og om ordningen af refusionen.

Med hensyn til de finansielle virkninger af forslaget kan oplyses følgende:

Der foreligger ikke materiale til beregning af, hvor stor en merudgift det vil medføre, at sygeforsikringsbetingelsen for adgangen til indtægtsbestemt folkepension bortfalder. Det må dog antages, at i hvert fald den øjeblikkelige merudgift vil blive ringe, da størstedelen af de ikke-sygeforsikrede personer, der hidtil har nået folkepensionsalderen, og som i øvrigt opfylder betingelserne for at få indtægtsbestemt folkepension, er blevet berettiget til folkepension i medfør af de tidligere gennemførte love om ekstraordinær adgang til aldersrente eller folkepension, senest lov nr. 89 af 10. april 1958.

Bortfald af de gældende forsikringsbetingelser for adgangen til invalidepension vil medføre, at de personer, der efter de gældende regler oppebærer underholdshjælp som kronisk syge, vil blive berettiget til invalidepension. Den samlede udgift til underholdshjælp til kronisk syge udgør for tiden ca. 20 mill. kr. årlig, hvoraf staten dækker halvdelen. Når denne udgift fremtidig skal afholdes som invalidepensionsudgift, vil staten gennem sit tilskud til invalidepension komme til at afholde i alt 64/70 af udgiften eller ca. 18,3 mill. kr.

Der vil således blive tale om en merudgift for staten på ca. 8,3 mill. kr. årlig og om en besparelse for kommunerne på samme beløb.

Der foreligger ikke materiale, der gør det muligt med rimelig sikkerhed at bedømme størrelsen af merudgiften ved ophævelsen af værdighedsbetingelserne for adgangen til invalidepension. Merudgiften for det offentlige som helhed må dog antages at ville blive ringe, da det må formodes, at størstedelen af de personer, der i øvrigt opfylder